LATINA PRO NELATINÁŘE – HODINA VI.
INFINITIVY A SUPINUM

I. Infinitiv patří společně s participii, supinem, gerundivem a nám ještě neznámým gerundiem mezi tzv. **jmenné tvary** sloves. V latině rozeznáváme šest druhů infinitivů:

	aktivum	pasivum
prézens	*laudā –re* chválit/ že chválím...	*laudā –rī* být chválen/ že jsem chválen...
perfektum	*laudāv –isse* že jsem pochválil...	*laudāt –um/-ōs esse* že jsem byl pochválen...
futurum	*laudāt -ūrum/ -ūrōs esse* že budu chválit...	*laudāt –um īrī* (**neměnné-vytvořeno ze supina!!!**) že budu (po)chválen...

Infinitiv ve funkci nominální se vyskytuje jako podmět, předmět či jmenná část přísudku:

Minime irasci decet. (Sal.)	Nesluší se hněvat. (podmět)
Pulchrum est bene facere rei publicae. (Sal.)	Je krásné prospívat státu. (podmět)
Caesar bellum cum Germanis gerere constituit. (Caes.)	Caesar se rozhodl vést válku s Germány. (předmět)
Vivere, Lucili, militare est. (Sen.)	Žít znamená bojovat, Lucilie. (jmenná část přísudku)

Polovětné, nebo též infinitivní vazby, nahrazují vedlejší věty předmětné či podmětné. V češtině jim často odpovídá vedlejší věta se spojkou *že* nebo *aby*. Jsou dvojího typu – akuzativ s infinitivem a nominativ s infinitivem.

II. Supinum je ustrnulý slovesný tvar zakončený na *–um*, který nemá v češtině obdoby. V latině se používal po slovesech pohybu, u nichž vyjadřoval cíl nebo účel. Do češtiny jej překládáme infinitivem:

Venio ludos spectatum.	Přicházím se dívat na hry.
Mitto legatos pacem petitum.	Posílám vyslance žádat o mír.

Tvar tzv. **supina 2** je ustrnulý dativ nebo ablativ od původního *u*-kmenového substantiva, které lze vystopovat i ve tvaru výše zmíněného supina. Liší se od něj pouze koncovkou, protože je zakončen na dlouhé *-ū*. Má význam vztahový, ale je doložen jen u několika málo latinských sloves:

facilis factu	snadný k učinění
difficilis dictu	nesnadný k povědění
horribilis auditu	hrozný k poslechu (na poslech)
incredibilis visu	neuvěřitelný na pohled

Při překladu do češtiny je často můžeme zcela vynechat, neboť jeho význam často vyplývá z kontextu.